

VI

Efter at Herrerne var gaaet, blev de to Veninder endnu i nogen Tid siddende sammen under Æbletræet. I lang Tid var der ingen af dem, som talte. Frk. Ragnhild, der var bleven varm af Iver, sad og viftede sig med sin sammenslaaede Parasol, mens Fru Betty havde bøjet sig dybt ned over sit Arbejde; hun var alvorlig forstemt.

„At I to dog altid skal skændes!“ sagde hun endelig paa sin stilfærdige Maade uden at se op.

„Hvem? ... Naa, din Broder og jeg? Aa du, det er bare saadan en Vane, vi har fra gammel Tid. Du lader dig dog vel ikke anfægte deraf, kære Betty? Det er nu engang bleven vor Maade at konversere paa. Forresten er vi vel ogsaa omtrent saa uenige, som et Par Mennesker ret godt kan være.“

„Ja, det er I vel.“

„Du lader næsten, som det forundrer dig, Betty?“

„Aa ja — lidt.“

„Men jeg forstaar ikke ... du har dog selv ofte nok beklaget dig over, hvor vanskeligt, ja umuligt det var for dig og din Familie at komme tilrette med din Broders ejendommelige Maade at tage Livet paa.“

„Det er en hel anden Sag, Ragnhild. Fa'er har overhovedet aldrig kunnet forstaa Emanuel, og jeg selv har ganske vist ogsaa mangen Gang ondt ved at forlige mig med hans Anskuelse og Levevis ... om min Broder Carl vil jeg nu slet ikke tale. Men selv om man ikke deler en andens Livsopfattelse, kan man dog nok respektere den.“

„Jeg tror virkelig, du begynder at blive lidt paavirket af din Broder, kære Betty. Jeg har mærket det i den sidste Tid.“

„Aa Snak, Ragnhild, hvor du taler!“

„Ja ja. Lad os da ikke snakke om det. Forøvrigt — har din Broder ikke altid haft en vis Lyst til at være anderledes end andre? Det forekommer mig, du selv engang har ytret noget saadant.“